

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5ObdoK/4/2025
Identifikačné číslo spisu:	2122201030
Dátum vydania rozhodnutia:	03.03.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Andrea Moravčíková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:2122201030.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Moravčíkovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Ivany Nemčekovej a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v spore žalobcu De Heus, a.s., Marefy 144, 684 01 Bučovice, Česká republika, IČO: 253 21 498, zastúpeného Momentum legal s.r.o., Bazová 6A, Bratislava, IČO: 47 258 586, proti žalovanému I & R KONKURZY A REŠTRUKTURALIZÁCIE, k.s., Mostová 6, Bratislava, IČO: 36 865 265, správca úpadcu EPP Slovensko s.r.o. „v konkurze“, Terezov 4, Hlohovec, IČO: 47 241 381, zastúpenému IKRÉNYI & REHÁK, s.r.o., Šoltésovej 2, Bratislava, IČO: 36 854 808, o určenie zabezpečovacieho práva a poradia zabezpečovacieho práva, vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 23Cbi/1/2022, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 3CoKR/115/2023-196 zo dňa 26. februára 2025, takto

rozhodol:

Dovolanie žalovaného z a m i e t a .

Žalobca m á proti žalovanému n á r o k na plnú náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trnava (ďalej tiež „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 23Cbi/1/2022-100 zo dňa 23.5.2023, v znení opravného uznesenia zo dňa 16.8.2023 č. k. 23Cbi/1/2022-129 žalobu zamietol žalobcovi uložiť povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania v plnom rozsahu.

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa domáhal určenia pohľadávky v popretej časti zabezpečenia a poradia zabezpečovacieho práva namietajúc nedôvodnosť poprieracieho prejavu správcu. Uviedol, že žalobca eviduje neuhradenú peňažnú pohľadávku vo výške 143 412, 80 eur s príslušenstvom, pričom úpadca vystavené faktúry neuhradil. Žalobca podal na súd návrh na vydanie platobného rozkazu a zároveň aj návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia (na zabezpečenie peňažnej pohľadávky v rozsahu faktúr, ktoré boli ku dňu podania návrhov splatné), oba dňa 25.3.2021. Okresný súd Trnava uznesením č. k. 26Cb/37/2021-57 zo dňa 26.4.2021 návrhu na vydanie zabezpečovacieho opatrenia vyhovel a za účelom zabezpečenia peňažnej pohľadávky žalobcu zriadil v

jeho prospech záložné právo k nehnuteľnostiam úpadcu, na základe čoho vykonal kataster nehnuteľností zápis záložného práva formou záznamu. Následne bola zastavená reštrukturalizácia a na majetok úpadcu bol vyhlásený konkurz (uznesením Okresného súdu Trnava zo dňa 28.10.2021, sp. zn. 26R/1/2021, zverejneným v Obchodnom vestníku pod č. 213/2021). Žalobca si prihlásil svoju pohľadávku už na podklade právoplatných a vykonateľných súdnych rozhodnutí (platobného rozkazu Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 19.4.2021, sp. zn. 2Up/394/2021 a uznesenia Okresného súdu Trnava zo dňa 26.4.2021, sp. zn. 26Cb/37/2021-57, vykonateľného dňa 12.5.2021 a právoplatného dňa 28.5.2021). Žalobca sa teda domáha určenia, že záložné právo k nehnuteľnostiam žalovaného zriadené zabezpečovacím opatrením je záložným právom v súlade s ust. § 151a a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OZ“), ktoré je v súlade s ust. § 8 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „ZKR“) zabezpečovacím právom a prihlásená pohľadávka žalobcu v celkovej výške 159 005,83 eur s príslušenstvom popretá v časti zabezpečenia je zistená ako zabezpečená pohľadávka v konkurze vedenom na majetok úpadcu.

3. Žalovaný správca pohľadávku žalobcu v časti zabezpečenia a poradia zabezpečovacieho práva poprel z dôvodu, že a) záložné právo zriadené súdnym rozhodnutím nie je zabezpečovacím právom v zmysle § 8 ZKR, má procesnú povahu a účinky len pre dané súdne a prípadné exekučné konanie, b) jeho charakteristickou vlastnosťou je dočasnosť, c) obava z ohrozenia exekúcie vyhlásením konkurzu nemôže nastať, d) pripravovaná novela ZKR navrhuje, že toto právo nespadá pod § 8 ZKR.

4. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že prihlásené záložné právo zriadené súdnym rozhodnutím nie je zabezpečovacím právom podľa ust. § 8 ZKR a nezakladá tak veriteľovi (tu žalobcovi) postavenie záložného veriteľa. Konštatoval, že zabezpečovacie opatrenie zriadené súdom vo forme záložného práva má účinky len vo vzťahu ku konaniu, v ktorom bolo vydané, pričom ide o záložné právo procesného charakteru, ktoré nevyvoláva účinky v konaniach podľa ust. § 8 ZKR. Podľa súdu prvej inštancie takto zriadené záložné právo nevzniklo na základe § 151b ods. 1 Občianskeho zákonníka, nie je hmotnoprávnym záložným právom predpokladaným ZKR a má účinky iba pre dané súdne konanie a následne prípadné exekučné konanie. Vzniklo na základe § 343 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“) a má procesnoprávny charakter. Ďalej uviedol, že úlohou zabezpečovacieho opatrenia nemá byť zlepšenie či zvýhodnenie právneho postavenia veriteľa mimo rámca exekučného konania nadväzujúceho na konanie, v ktorom sa uplatňuje peňažný nárok, oproti ostatným veriteľom v konkurznom konaní, pričom zabezpečovacie opatrenie ako také nemá hmotnoprávny charakter a záložné právo je len prostriedkom zabezpečovacieho opatrenia. Súd prvej inštancie s ohľadom na nemožnosť vedenia exekučného konania na majetok úpadcu (§ 48 prvá veta ZKR), konštatoval, že nemôže byť daná obava, že exekúcia na majetok úpadcu bude ohrozená, v dôsledku čoho je zrejmé, že dôvod pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia už zanikol. Súd mal za to, že nie je možné stotožňovať daňové záložné právo a záložné právo zriadené zabezpečovacím opatrením, nakoľko oba inštitúty majú odlišný právny základ. Daňové záložné právo vychádza z § 151b ods. 1 OZ a má hmotnoprávny základ, zatiaľ čo záložné právo zriadené zabezpečovacím opatrením vychádza z CSP (procesnoprávny základ).

5. Súd prvej inštancie sa stotožnil s názorom žalovaného, že zabezpečovacie opatrenie je procesným inštitútom civilného sporového práva, ktorým dochádza k zriadeniu sudcovského záložného práva na zabezpečenie peňažnej pohľadávky len za predpokladu, ak je daná obava, že exekúcia bude ohrozená. Obdobne ako pri neodkladnom opatrení, vo vzťahu ku ktorému má zabezpečovacie opatrenie subsidiárnu povahu (v zmysle ust. § 324 ods. 3 CSP), aj účelom zabezpečovacieho opatrenia, je predchádzať tomu, aby dlžník peňažnej pohľadávky patriacej žalobcovi realizoval úkony so svojím majetkom, v dôsledku ktorých by sa v priebehu súdneho konania majetku zbavil alebo ho inak zaťažil, čoho dôsledkom by bola nemožnosť uspokojenia, resp. vymoženia žalobcom uplatnenej pohľadávky prostredníctvom exekúcie. Nariadenie zabezpečovacieho opatrenia má tomuto následku zabrániť, keď veriteľ bude môcť svoju pohľadávku uspokojiť aj v prípade, že by dlžník tento majetok previedol. V tomto smere plní sudcovské záložné právo aj preventívnu funkciu, keď jeho evidencia odrádza potenciálneho nadobúdateľa majetku dlžníka od jeho kúpy. Aj z uvedeného je zrejmé, že zabezpečovacie

opatrenie pôsobí individuálne vo vzťahu k dlžníkovi peňažnej pohľadávky a je možné ho realizovať primárne v rámci následného vykonávacieho konania - exekúcie, teda pri individuálnom vymáhaní pohľadávky. V dôsledku vyhlásenia konkurzu na majetok dlžníka dlžník stratil oprávnenie nakladať so svojim majetkom (najmä ho previesť na iného), pričom toto oprávnenie v celom rozsahu prešlo na súdom ustanoveného správcu.

6. Súd prvej inštancie poukázal na ust. § 167f ods. 4 ZKR, podľa ktorého exekučné záložné právo k dlžníkovmu majetku vyhlásením konkurzu zaniká. Podporne poukázal aj na rozhodnuté Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) č. k. III.ÚS 235/2022-20 zo dňa 28.4.2022 ohľadom analógie záložného práva zriadeného zabezpečovacím opatrením súdu s exekučným záložným právom.

7. Ďalej uviedol, že pohľadávky žalobcu, s ktorými spája existenciu zabezpečovacieho práva, vznikli z bežného obchodného styku a v čase ich vzniku nebolo medzi žalobcom a úpadcom dojednané zabezpečenie týchto pohľadávok formou záložného práva. V prípade, že by tomu však tak bolo, takéto uplatnené zabezpečovacie právo v konkurznom konaní by nemohlo byť úspešne popreté správcom dôvodmi uvedenými v oznámení. Súd prvej inštancie tak považoval žalobu za nedôvodnú.

8. O odvolaní žalobcu rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej tiež „odvolací súd“) rozsudkom zo dňa 26.2.2025 č. k. 3CoKR/115/2023-196, ktorým napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením zmenil tak, že určil, že pohľadávka žalobcu prihlásená v celkovej výške 159 005,83 eur, priznaná platobným rozkazom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 2Up/394/2021 zo dňa 19.4.2021 a zabezpečená záložným právom zriadeným zabezpečovacím opatrením Okresného súdu Trnava č. k. 26Cb/37/2021-57 zo dňa 26.4.2021, je v konkurznom konaní úpadcu EPP Slovensko, s.r.o., vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 26R/1/2021 čo do zabezpečenia zabezpečovacím právom a poradia zabezpečovacieho práva, oprávnená a nesporná a žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Odvolací súd následne doplniacim uznesením, č. k. 3CoKR/115/2023-206 zo dňa 26.2.2025 doplnil výrok rozsudku č. k. 3CoKR/115/2023-196 zo dňa 3.2.2025 o trovách prvoinštančného konania tak, že výrok napadnutého rozsudku v spojení s opravným uznesením zmenil tak, že žalobcovi proti žalovanému priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného konania.

9. Odvolací súd uviedol, že žalobca uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods.1 písm. f) a h) CSP. Vo vzťahu k odvolateľom vymedzenému odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP poukázal na správnosť argumentácie žalovaného, že odvolateľ nevymedzil, ktoré skutkové závery súd prvej inštancie vyhodnotil nesprávne a v čom táto nesprávnosť spočíva. Konštatoval, že skutkové tvrdenia, vychádzajúc z obsahu spisu, sporné neboli a záver prvoinštančného súdu v tomto smere netrpí žiadnou nesprávnosťou. Mal za to, že z hľadiska hodnotenia skutkových tvrdení súd prvej inštancie správne uzavrel, že žalobca je veriteľom judikovanej peňažnej pohľadávky zabezpečenej sudcovským záložným právom. Túto pohľadávku si žalobca prihlásil do konkurzu vedeného na majetok úpadcu ako zabezpečenú a správca ju poprel v časti zabezpečenia a poradia zabezpečovacieho práva. Vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že žalobcom uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP naplnený nie je. Odvolateľ neuviedol žiadne relevantné skutočnosti a nepreukázal jeho opodstatnenosť, ani vymedzenie, v čom jeho naplnenie spočíva.

10. Za podstatné a medzi stranami sporné považoval právne posúdenie otázky, či zabezpečenie peňažnej pohľadávky záložným právom zriadeným zabezpečovacím opatrením súdu patrí pod zabezpečovacie právo podľa § 8 ZKR a či v takomto prípade možno pohľadávke veriteľa priznať v konkurze povahu pohľadávky zabezpečenej, teda posúdenie správnosti záveru súdu prvej inštancie ohľadom dôvodnosti popieracieho prejavu správcu, založeného na nemožnosti aplikácie ust. § 8 ZKR na sudcovské záložné právo, ktoré podľa správcu nemá povahu zabezpečovacieho práva podľa ust. § 8 ZKR.

11. Vo vzťahu k žalobcom uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa § 365 písm. h) CSP odvolací súd konštatoval, že tento napĺňa zákonné podmienky dostatočne a riadne vymedzeného odvolania, čo do odvolacieho dôvodu, tiež argumentácie zdôvodňujúcej skutočnosti, v ktorých odvolateľ vidí nesprávne

právne posúdenie súdom prvej inštancie, ako i v odvolacom návrhu.

12. Odvolací súd sa s právnym záverom súdu prvej inštancie, že záložné právo zriadené zabezpečovacím opatrením súdu je procesnej povahy a veriteľovi nezakladá postavenie záložného veriteľa podľa ust. § 8 ZKR, že má účinky len pre dané súdne konanie a následne prípadne exekučné konanie pri individuálnom vymáhaní pohľadávky, nestotožnil a považuje ho za nesprávny vo vzťahu k posúdeniu sudcovského záložného práva pre účely § 8 ZKR.

13. Poukázal na to, že záložné právo, ako jedno zo základných práv k cudzej veci, zabezpečujúce pohľadávku veriteľa, je v jeho základných atribútoch predmetom úpravy § 151a a nasl. OZ, ktorý rozoznáva viaceré možnosti jeho vzniku. Zdôraznil, že hmotnoprávna koncepcia úpravy záložných práv garantuje ich rovnoprávnosť bez ohľadu na spôsob ich vzniku. Vecné účinky záložného práva nastávajú momentom zápisu do katastra nehnuteľností a poradie uspokojenia sa riadi časom jeho vzniku. Občiansky zákonník účinnosťou novely prijatej zákonom č. 526/2002 Z. z. zrovnoprávnil sudcovské záložné právo s inými záložnými právami hmotnoprávnej povahy a priznal mu rovnaké účinky ako iným záložným právam.

14. Ďalej uviedol, že sudcovské záložné právo sa zapisuje do katastra nehnuteľností záznamom v časti C - ťarchy a vecno-právne účinky pôsobia erga omnes. Veriteľ, ktorému takéto záložné právo svedčí, sa po získaní exekučného titulu (právoplatného rozhodnutia priznávajúceho mu pohľadávku) môže domáhať jeho výkonu za rovnakých podmienok ako záložný veriteľ titulom zmluvného záložného práva. Záložné právo zriadené zabezpečovacím opatrením, nie je viazané na žiadne iné súdne konanie, jeho účinky nie sú časovo obmedzené na dobu trvania (skončenia) iného súdneho konania a nie je ním nijako obmedzené ani právo záložného veriteľa domôcť sa uspokojenia pohľadávky výkonom tohto záložného práva. Ďalej uviedol, že zmena právnej úpravy sudcovského záložného práva nastolená CSP upustila od dočasnosti tohto inštitútu a s ním spojených obmedzení výkonu a realizácie takto zriadeného záložného práva. Právna úprava zabezpečovacieho opatrenia, účinná od 01.07.2016, ako vyplýva z dôvodovej správy k CSP (detto Komentár k CSP Števček, Ficová, Baricová, Mesiariková, Bajánková, Tomašovič a kol., C.H.Beck 2016, str. 1154) upustila od režimu dočasnosti typického pre úpravu predbežných opatrení podľa Občianskeho súdneho poriadku („OSP“) a nie je obligatórne viazaná na konanie vo veci samej.

15. Podľa odvolacieho súdu len samotná skutočnosť, že procedúra zriadenia záložného práva predstavujúca jeho zriadenie uznesením súdu je upravená procesným predpisom (CSP) a nie predpismi hmotného práva (ako je tomu napr. pri záložnej zmluve upravenej v OZ), ešte z tohto inštitútu nečiní inštitút procesnej povahy, ako bez ďalšieho uzavrel súd prvej inštancie. Procesná povaha sudcovského záložného práva by vyžadovala stav, kedy jeho zriadenie, ako aj následná existencia a výkon, je výlučne viazaná na iné konkrétne prebiehajúce konanie (pre ktoré slúži zabezpečenie záložným právom) a v prípade skončenia tohto konania by „procesná povaha záložného práva“ vylučovala jeho ďalšie trvanie. Konštatoval, že táto základná definícia procesnej povahy právneho inštitútu záložného práva pre záložné právo zriadené zabezpečovacím opatrením neplatí a nemožno ju vyvodiť z ustanovení Civilného sporového poriadku, Občianskeho zákonníka, Zákona o konkurze a reštrukturalizácii, ani z iného právneho predpisu.

16. Ďalej uviedol, že z hľadiska skúmania povahy sudcovského záložného práva (nastolenou úpravou CSP od 1.7.2016) je potrebné dôsledne rozlišovať medzi podmienkami na jeho zriadenie (t. j. na vydanie zabezpečovacieho opatrenia) a podmienkami na jeho výkon. Tieto skutočnosti súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu dôsledne nerozlíšil, konštatujúc s poukazom na ust. § 343 CSP, že zriadenie sudcovského záložného práva nie je viazané na žiadne prebiehajúce súdne konanie a pri jeho zriadení nie je povinnosťou súdu uložiť veriteľovi povinnosť podať žalobu vo veci samej (t. j. žalobu o priznanie zabezpečovanej pohľadávky). V čase zriadenia sudcovské záložné právo plní funkciu zabezpečovaciu (rovnako ako napr. pri uzavretí záložnej zmluvy). Potreba preukázania judikovanej pohľadávky je daná len v štádiu výkonu záložného práva, teda v čase, keď sa veriteľ domáha jeho realizácie (plnenia uhradzovacej funkcie).

17. Záver o procesnej povahe a dočasnosti záložného práva je podľa odvolacieho súdu dôvodný len v prípade exekučného záložného práva, ktoré zriaďuje súdny exekútor výlučne pre potreby (na účel) konkrétneho ním vedeného a prebiehajúceho exekučného konania, v ktorom zabezpečuje lepšie poradie uspokojenia oprávneného (vymáhajúceho veriteľa) pri neskoršom rozvrhu výťažku získaného exekučnou dražbou nehnuteľnosti povinného. Zastavením exekúcie (jej skončení) toto záložné právo zaniká ex lege, a to aj v prípade, ak pohľadávka oprávneného nebola úplne uspokojená. Základné a podstatné odlišnosti v právnom základe sudcovského záložného práva a exekučného záložného práva z hľadiska ich zriadenia, vzniku (t. j. účinkov vyvolaných záložným právom) a ich trvania, z nich podľa odvolacieho súdu za žiadnych okolností nemôže činiť v ich účele a účinkoch analogické a porovnateľné právne inštitúty.

18. Podľa odvolacieho súdu, súd prvej inštancie ničím nezdôvodnil, v čom za daných okolností, vychádzajúc z právne záväzného výroku zabezpečovacieho opatrenia a tomuto výroku zodpovedajúcemu zápisu záložného práva žalobcu na liste vlastníctva, videl dočasnosť zabezpečenia (t. j. dočasnosť sudcovského záložného práva) svedčiaceho žalobcovi, jeho viazanosť na konkrétne súdne konanie, ani v čom spočíva obmedzenie jeho vykonateľnosti len v exekúcii. Nestotožnil sa ani s právnym záverom prvoinštančného súdu, že vyhlásením konkurzu zanikol dôvod, pre ktorý bolo zabezpečovacie opatrenie nariadené, nakoľko zanikla obava z ohrozenia exekúcie. Odvolací súd tu prisvedčil argumentácii odvolateľa, že obava z ohrozenia exekúcie je podmienkou zriadenia a nie podmienkou trvania sudcovského záložného práva. Vzhľadom na vecno-právne účinky sudcovského záložného práva zápisom do katastra nehnuteľností nebolo podľa názoru odvolacieho súdu možné bez ďalšieho odprieť veriteľovi jeho účinky konštatovaním, že pominuli dôvody jeho zriadenia.

19. Odvolací súd ďalej uviedol, že zánik sudcovského záložného práva musí byť v zmysle platnej úpravy predpokladanej CSP vyslovený buď súdnym rozhodnutím alebo musí ísť o zánik zabezpečovanej pohľadávky, avšak ani jedna z týchto okolností v prejednávanej veci nenastala. Tiež uviedol, že s ohľadom na argumentáciu žalovaného opodstatnenosť popieracieho prejavu nemôže byť založená ani na úvahách a odkaze správcu na úpravu de lege ferenda (t. j. poukaz na legislatívny proces) a tieto skutočnosti nemôžu byť spôsobilým dôvodom popretia. Popretie pohľadávky v žiadnej jej časti nemôže byť odvodené (ani podporne) od úvah o budúcom možnom práve (a to ani v štádiu prípadných pripravovaných legislatívnych zmien).

20. Dôvodnosť popieracieho prejavu podľa názoru odvolacieho súdu nezakladá ani správcom tvrdená a prvoinštančným súdom akceptovaná skutočnosť, že pri vydaní zabezpečovacieho opatrenia súd neskúma, či sa dlžník, na majetok ktorého sa sudcovské záložné právo zriaďuje, nachádza alebo nenachádza v úpadku. Teda, či sa tým veriteľovi neposkytuje neprimeraná výhoda oproti iným veriteľom dlžníka a či v rozpore s pravidlami konkurzného práva nedochádza k zvýhodneniu veriteľa na úkor ostatných veriteľov. Odvolací súd poukázal na to, že táto otázka majetkového stavu dlžníka (záložcu) nie je podmienkou ani pre vznik žalovaným preferovaného zmluvného záložného práva, pri zriadení ktorého je z pohľadu odvolacieho súdu naopak väčší priestor účelového zriadenia, ako v prípade sudcovského záložného práva, kde existencia podmienok pre jeho zriadenie podlieha autoritatívnemu prieskumu súdu. Zriadenie záložného práva súdom vylučuje účelovosť, ktorú naopak nemožno vylúčiť pri zmluvnom záložnom práve. Práve z uvedeného dôvodu sú následne súkromnoprávne vzťahy (právne úkony) v režime konkurzu podriadené súdnej kontrole cez inštitút odporovateľnosti, na rozdiel od rozhodnutí súdov a iných štátnych orgánov, autorita ktorých dôvod pre takúto následnú kontrolu vylučuje.

21. Odvolací súd sa stotožnil s argumentáciou žalobcu o analógii účelu, úpravy a obsahu sudcovského záložného práva a daňového záložného práva, ktoré naopak nie je dôvodné prirovnáť k exekučnému záložnému právu. Mal za to, že sudcovské záložné právo je vzhľadom na blízkosť procedúry jeho zriadenia, účelu, hmotnoprávnej povahy a podmienok jeho trvania, možné prirovnáť k daňovému záložnému právu a pri výklade vzťahu sudcovského záložného práva k § 8 ZKR je v plnom rozsahu možné aplikovať rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Obo/34/2018 zo dňa 29.01.2019 (poznámka dovolacieho súdu - správne malo byť: sp. zn. 1Obdo/34/2018), v ktorom výstižne a komplexne zhodnotil a posúdil právnu povahu daňového záložného práva a exekučného záložného práva. Poukázal na možnosť aplikácie tohto rozhodnutia a jeho záverov aj na danú vec, v tom ohľade že sudcovské

záložné právo je vzhľadom na blízkosť procedúry jeho zriadenia, účelu, hmotnoprávnej povahy a podmienok jeho trvania, možné prirovnať k daňovému záložnému právu a pri výklade vzťahu (sudcovského) záložného práva zriadeného zabezpečovacím opatrením k § 8 ZKR.

22. Podľa odvolacieho súdu identickú povahu ako daňové záložné právo má aj sudcovské záložné právo, ktoré je z hľadiska jeho zriadenia cez § 343 ods. 1 upravené v Civilnom sporovom poriadku ako procesnom predpise, avšak cez ustanovenie § 343 ods. 2 CSP rovnako odkazuje na aplikáciu hmotnoprávnych noriem Občianskeho zákonníka. Poukaz súdu prvej inštancie na žalovaným označený nález Ústavného súdu SR III.ÚS 235/2022-20 vyhodnotil ako neopodstatnený, keďže sa týkal konkurzu na majetok fyzickej osoby podľa štvrtej časti ZKR - oddĺženie, ktorá má vlastnú úpravu odlišnú od úpravy konkurzu na majetok právnickej osoby. Ústavný súd sa v označenom náleze nezaoberal výkladom ust. § 8 ZKR z hľadiska jeho aplikovateľnosti na záložné právo zriadené zabezpečovacím opatrením, ale preskúmaval len ústavnú udržateľnosť ústavnou sťažnosťou napadnutého rozhodnutia okresného súdu. Samotný ústavný súd vo svojom rozhodnutí vyslovil, že táto otázka ešte nebola v praxi vyšších súdov riešená a súčasne poukázal na rozdielnosť názorov právnej vedy.

23. Podľa odvolacieho súdu, výklad záložného práva s vecno-právnymi účinkami, ktorého zriadenie má pôvod v procesnom práve, avšak jeho účinky sú rovnocenné s inými záložnými právami definovanými § 151a a nasl. OZ, a ktoré je zabezpečením podľa § 8 ZKR, podľa odvolacieho súdu doposiaľ poskytol len Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 1Obo/34/2018 (správne sp. zn. 1Obdo/34/2018), pričom toto rozhodnutie považuje odvolací súd za plne aplikovateľné aj na záložné právo zriadené zabezpečovacím opatrením podľa CSP.

24. Záverom uviedol, že skutočnosť, že žalovaný správca v priebehu odvolacieho konania na pokyn konkurzného súdu (§ 82 ods. 2 písm. e) ZKR), nehnuteľnosti oddelenej podstaty, na ktorých viazlo záložné právo žalobcu, speňažil, nebola pre posúdenie danosti a trvania zákonných podmienok zabezpečenia pohľadávky žalobcu podľa § 8 ZKR podstatná ani právne významná. Existencia naplnenia zákonných podmienok zabezpečenia pohľadávky v zmysle § 8 ZKR sa posudzuje k času prihlásenia zabezpečenej pohľadávky a času jej popretia správcom, najneskôr však k času predaja nehnuteľnosti z oddelenej podstaty. Posúdenie zabezpečenia pohľadávky je v zmysle ustanovení konkurzného práva podstatné pre zaradenie pohľadávky do oddelenej podstaty a poradia, v ktorom sa z podstaty uspokojuje pri následnom (neskoršom) speňažení tohto majetku.

25. Odvolací súd tak uzavrel, že záložné právo zriadené zabezpečovacím opatrením súdu je na účely konkurzu zabezpečovacím právom podľa § 8 ZKR a popretie pohľadávky žalovaným správcom nebolo dôvodné.

26. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal včas dovolanie žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“), prípustnosť ktorého odôvodnil podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Najvyššiemu súdu navrhol, aby rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alebo aby zmenil rozhodnutie odvolacieho súdu tak, že žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietne.

27. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP mal dovolateľ za to, že rozsudok odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, keď odvolací súd nesprávne právne posúdil relevantnú právnu otázku v súdnom konaní spočívajúcom v posúdení toho, či sudcovské záložné právo zriadené nariadením zabezpečovacieho opatrenia podľa ust. § 343 a nasl. CSP v rámci individuálneho vymáhania pohľadávok v základnom súdnom konaní predstavuje pre účely konkurzu zabezpečovacie právo podľa ust. § 8 ZKR. Teda sa pýta, či záložné právo zriadené súdom nariadením zabezpečovacieho opatrenia s ohľadom na jeho obsah, účinky, účel, povahu, charakter, vlastnosti, atribúty, trvanie ako aj čas, spôsob, dôvod jeho vzniku má alebo nemá byť pre účely konkurzného konania považované za zabezpečovacie právo podľa ust. § 8 ZKR, a tak poskytovať jeho nositeľovi v konkurznom konaní lepšie právne postavenie oproti iným prvotne tiež nezabezpečeným veriteľom.

28. Dovolateľ zastáva názor, že odvolací súd nesprávne právne posúdil samotný právny inštitút

sudcovského záložného práva zriadeného zabezpečovacím opatrením súdu, ktorý nesprávne prirovnal k inštitútu daňového záložného práva, v dôsledku čoho dospel k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci v otázke toho, či tento napĺňa všetky atribúty zabezpečovacieho práva podľa § 8 ZKR a následne aj čo do posúdenia dôvodnosti popieracieho prejavu pôvodného správcu, tu poukazujúc na bod 46 odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

29. Ďalej uviedol, že s ohľadom na absenciu vôle dlžníka nemožno sudcovské záložné právo, ktoré vzniká vydaním zabezpečovacieho opatrenia zo strany súdu, stotožňovať ani so zmluvným záložným právom, ktoré vzniká na základe vlastnej vôle dlžníka, na základe ktorej vstupuje do právneho vzťahu s veriteľom a ktoré predstavuje hmotnoprávny inštitút zabezpečenia pohľadávok veriteľov v konkurznom konaní. Naproti tomu, pri záložnom práve, ktoré vzniká na základe zabezpečovacieho opatrenia súdu, možno podľa názoru dovolateľa nachádzať podobnosť s exekučným záložným právom.

30. Dovolateľ poukázal na to, že v súvislosti so zriadením záložného práva zabezpečovacím opatrením súdu, vychádza právna úprava predmetného právneho inštitútu z nemeckej právnej úpravy v rámci civilného súdneho poriadku (Zivilprozessordnung), ktorý upravuje tzv. Arrest, ktorého cieľom je dočasne upraviť pomery medzi účastníkmi alebo zabezpečiť, aby nedošlo k prípadnému zmareniu vynútiteľnosti rozhodnutia. Vo vzťahu k právnomu inštitútu Arrest uviedol, že jeho cieľom je výlučne zabránenie zhoršeniu pozície veriteľa, nie však posilnenie jeho pozície, resp. zvýhodnenie jeho pozície. Zabezpečovacie opatrenie v zmysle nemeckej právnej úpravy sa spája s budúcim núteným výkonom rozhodnutia, v dôsledku čoho je vylúčená možnosť uplatnenia v inom konaní ako pri individuálnom nútenom výkone rozhodnutia. Podľa ustanovenia § 89 ods. 1 nemeckého insolvenčného poriadku nie je prípustný nútený výkon rozhodnutia v prospech jednotlivých konkurzných veriteľov, v dôsledku čoho možno dospieť k záveru, že insolvenčné konanie ako generálna a celková exekúcia vylučuje jednotlivé exekúcie, a teda aj výkon záložného práva z Arrestu (k tomuto výkladu nemeckej právnej úpravy dospel Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení zo dňa 28.04.2022, č. k. III. ÚS 235/2022 - 20).

31. Podľa dovolateľa záložné právo zriadené zabezpečovacím opatrením súdu predstavuje a môže predstavovať procesnoprávnu ochranu nároku veriteľa, ktorá mu nezakladá a nemôže zakladáť záložné právo hmotnoprávneho charakteru, ktorého existencia je nevyhnutná pre účely posúdenia, či dané záložné právo napĺňa identifikačné znaky zabezpečovacieho práva podľa § 8 ZKR. Na uvedenom podľa dovolateľa nič nemení fakt, že zákonodarca pri zaradení inštitútu sudcovského záložného práva nariadeného v individuálnom konaní zriadením zabezpečovacieho opatrenia previazal jeho vznik s úkonmi navodzujúcimi jeho hmotnoprávny charakter. Podľa dovolateľa zabezpečovacie opatrenie bezprostredne smeruje k individuálnemu výkonu práva prostredníctvom exekúcie, vo vzťahu ku ktorému možno ustáliť, že v relevantných časových súvislostiach predchádza exekúcii a exekučnému záložnému právu. Účelom zabezpečovacieho opatrenia nemá a ani nemôže byť zlepšenie či zvýhodnenie právneho postavenia veriteľa mimo rámca exekučného konania oproti ostatným veriteľom, tobôž nie v rámci konkurzného konania, pričom opäť podporne poukázal na rozhodnutie ÚS SR č. k. III. ÚS 235/2022-20 zo dňa 28.4.2022.

32. Mal za to, že sudcovskému záložnému právu zriadenému zabezpečovacím opatrením súdu tak nemožno priznať rovnaké postavenie v rámci zabezpečovacích práv podľa ustanovenia § 8 ZKR ako zákon priznáva záložnému právu zriadenému záložnou zmluvou, najmä v dôsledku tej skutočnosti, že zabezpečovacie opatrenie aj zohľadňujúc jej systematické zaradenie tohto inštitútu do civilného sporového konania môže svoju funkciu naplniť výlučne len v rámci sporového konania a následného exekučného konania, ktoré priamo nadväzuje na sporové konanie (ako konanie individuálne), nie však v rámci osobitného konkurzného konania (ako konania kolektívneho). Podľa dovolateľa zjavným nesprávnym právnym posúdením veci, došlo k narušeniu základných princípov konkurzného konania, keď odvolací súd reverzne priznal účinky inštitútu zabezpečovacieho opatrenia ako prvku základného civilného konania na konkurzné konanie tým, že mu priznal postavenie zabezpečovacieho práva podľa ust. § 8 ZKR. Dovolateľ je presvedčený, že nesprávnym právnym posúdením veci odvolacím súdom v podobe priznania účinkov základného súdneho konania na konkurzné konanie po tom, ako nastali účinky vyhlásenia konkurzu, došlo k bezprecedentnému zásahu do základných princípov, na ktorých je

postavené konkurzné konanie ako osobitný druh civilného súdneho konania.

33. Dovolateľ za nepochybné považoval to, že v dôsledku účinkov vyhlásenia konkurzu na majetok dlžníka nemožno naplniť základný účel záložného práva zriadeného zabezpečovacím opatrením súdu, ktorý spočíva v poskytnutí ochrany individuálneho záujmu veriteľa v základnom súdnom konaní, na ktoré bezprostredne nadväzuje exekučné konanie, a to z dôvodu, že počas konkurzu vyhláseného na majetok dlžníka nemožno začať konanie o výkon rozhodnutia v exekučnom konaní, pričom záložné právo zriadené zabezpečovacím opatrením súdu nie je a ani nemôže byť spôsobilé vytvoriť postavenie zabezpečeného veriteľa v konkurze. Podľa dovolateľa po vyhlásení konkurzu nemožno pokračovať v individuálnej procesnej ochrane veriteľa v podobe záložného práva, ktoré bolo zriadené zabezpečovacím opatrením súdu nariadením v základnom súdnom konaní, a zároveň v zmysle ustanovenia § 48 ZKR nemožno počas konkurzu na majetok podliehajúci konkurzu začať konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie.

34. Dovolateľ s ohľadom na ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu vo vzťahu k exekučnému záložnému právu zastáva názor, že rovnako ako pri exekučnom záložnom práve nemožno priznať postavenie zabezpečeného veriteľa ani veriteľovi, ktorý disponuje záložným právom zriadeným na základe zabezpečovacieho opatrenia nariadeného súdom, vydania ktorého sa veriteľ môže domáhať len v základnom súdnom konaní v prípade dôvodnej obavy z ohrozenia exekúcie pohľadávky a ktoré je priamo späté s následným výkonom práva prostredníctvom exekúcie. Podľa dovolateľa zabezpečovacie opatrenie je procesným inštitútom základného súdneho konania, čo potvrdzuje jeho systematické zaradenie do civilného procesu v podobe Civilného sporového poriadku. Dovolateľovi sa javí byť právne posúdenie zabezpečovacieho opatrenia ako zabezpečovacieho práva pre účely konkurzu nesúladiť so základnými princípmi spravodlivosti pri komparácii inštitútu sudcovského záložného práva zriadeného zabezpečovacím opatrením a exekučného záložného práva, keď odvolacím súdom zvolenou praxou sa priznáva lepšie právne postavenia veriteľovi, ktorý svoje pohľadávky vymáha voči dlžníkovi v základnom súdnom konaní (teda v relevantnom čase spravidla nedisponuje judikovanou pohľadávkou), kedy súd nariadi zabezpečovacie opatrenie oproti veriteľovi, ktorý disponuje judikovanou pohľadávkou bez nariadenia zabezpečovacieho opatrenia, ktorú vymáha prostredníctvom exekúcie aj spôsobom zriadenia exekučného záložného práva.

35. Za neprípustné považoval to, aby účinky vyhlásenia konkurzu pôsobili len na inštitúty vykonávacieho konania (najmä exekučné záložné právo) a nepôsobili na inštitúty základného súdneho konania (najmä sudcovské záložné právo nariadené zabezpečovacím opatrením). Teda, ak podľa ustálenej praxe dovolacieho súdu nemá postavenie zabezpečovacieho práva podľa ust. § 8 ZKR exekučné záložné právo zriadené už vo vykonávacom konaní za účelom vymoženia pohľadávky, o to viac nemožno takéto postavenie priznať sudcovskému záložnému právu zriadenému ešte len v základnom súdnom konaní primárne pre odstránenie obavy z ohrozenia budúcej exekúcie. Podľa dovolateľa takéto právne posúdenie založené na týchto princípoch nemôže obstať a je nesprávne. Na podporu svojej argumentácie v súvislosti s povahou inštitútu zabezpečovacieho opatrenia poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, zo dňa 31.05.2022, sp. zn. 5Cdo/30/2022, tiež uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.04.2022, č. k. II. ÚS 235/2022 - 20, ako aj na odborné články publikované v Právnom obzore a v Justičnej Revue.

36. Ďalej uviedol, že súd nariaďujúci zabezpečovacie opatrenie v základnom konaní, neposudzuje základné otázky súvisiace s finančnou a obchodnou situáciou dlžníka (žalovaného) a tak objektívne nedokáže vyhodnotiť, či zriadením sudcovského záložného práva neposkytuje jednému z veriteľov dlžníka (žalovaného) neprimeranú výhodu oproti jeho ostatným veriteľom v čase jeho úpadkového stavu, kedy nedisponuje dostatočným majetkom na uspokojenie pohľadávok všetkých svojich veriteľov. Spravidla pritom platí, že nariadenia zabezpečovacieho opatrenia sa domáha veriteľ, ktorý nedisponuje žiadnym zabezpečením svojej pohľadávky a to v čase, kedy má svoju pohľadávkou zročnú teda súdne vymáhateľnú. K zriadeniu sudcovského záložného práva tak nedochádza pred vznikom ani v čase vzniku pohľadávky, ale až po tom, ako sa pohľadávka stane zročnou. Za úpadkového stavu dlžníka (žalovaného) tak dochádza súdnym rozhodnutím v podobe nariadenia zabezpečovacieho opatrenia k

poskytnutiu neprimeranej výhody, ktorá ak by bola poskytnutá dlžníkom zmluvne, napĺňala by skutkovú podstatu zvýhodňujúceho právneho úkonu (odporovateľnosti) podľa ust. § 59 ods. 1 ZKR. Aj z tohto dôvodu by podľa dovolateľa priznanie akéhokoľvek vplyvu inštitútu sudcovského záložného práva zriadeného súdom nariadením zabezpečovacieho opatrenia na konkurzné konanie bolo ústavne nekonformné a neudržateľné.

37. Dovolateľ je toho názoru, že záložné právo zriadené zabezpečovacím opatrením súdu možno prirovnať výlučne k exekučnému záložnému právu a nemožno ho porovnávať s daňovým záložným právom ako inštitútom verejného práva, s rozdielnymi podmienkami vzniku a aplikácie tak, ako to prirovnáva odvolací súd vo svojom rozhodnutí. Namietal, že odvolací súd neberie ohľad na základné princípy konkurzného práva, ktoré spočívajú najmä v kolektívnom uspokojovaní konkurzných veriteľov v súlade s pravidlom pomerného uspokojovania veriteľov (*pari passu*), ako aj v princípe rovnakého zaobchádzania v konkurznom konaní v spojení s neprípustnosťou zvýhodňovania niektorých veriteľov, k narušeniu ktorých dochádza presadzovaním zabezpečovacích opatrení nariadených súdom ako zabezpečovacích práv, ktoré majú aj s ohľadom na systematiku ich zaradenia nepochybne charakter procesnoprávneho inštitútu a ktoré podľa názoru dovolateľa, nemožno v medziach konkurzného práva považovať za zabezpečovacie právo podľa ustanovenia § 8 ZKR. Dovolateľ má za to, že odvolací súd sa v odôvodnení rozsudku žiadnym spôsobom nevysporiadal s právnymi dopadmi a ich následkami na právom chránené záujmy veriteľov, kedy odvolací súd určením oprávnenosti a nespornosti zabezpečenia pohľadávky na základe zabezpečovacieho opatrenia nariadeného súdom v základnom konaní, poskytuje neoprávnené a neopodstatnené výhody jednotlivému veriteľovi, ktorému priznáva prednostné právo na oddelené uspokojenie z konkurznej podstaty úpadcu. Účinky takto zriadeného procesného záložného práva na majetok Úpadcu by v dôsledku uvedeného trvali neobmedzene a pôsobili nielen vo vzťahu k dlžníkovi (Úpadcovi), ale aj voči všetkým jeho veriteľom, najmä konkurzným veriteľom v rámci konkurzného konania a na ich ťarchu.

38. Ďalej namietol, že priznanie neoprávnených výhod a neopravného postavenia veriteľa, ktorý disponuje zabezpečenou pohľadávkou na základe zabezpečovacieho opatrenia súdu, ktoré je podľa záverov odvolacieho súdu zabezpečovacím právom pre účely konkurzného konania, možno vychádzať z princípu spravodlivosti identifikovať najmä vo vzťahu k veriteľom, ktorí disponujú exekučným záložným právom, avšak ktoré v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nemá charakter zabezpečovacieho práva podľa § 8 ZKR. Odvolací súd týmto postupom neprimerane zvýhodňuje veriteľa, v prospech ktorého bolo záložné právo zriadené v skoršom štádiu konania, t. j. v štádiu ktoré predchádza exekučnému konaniu, podmienkou zriadenia ktorého je výlučne len preukázanie dôvodnej obavy z ohrozenia exekúcie. Nemožno podľa dovolateľa opomenúť, že záložné právo možno rozhodnutím súdu zriadiť aj bez toho, aby veriteľ v čase vydania zabezpečovacieho opatrenia disponoval právoplatne priznanou pohľadávkou (existencia ktorej sa predpokladá až v čase výkonu záložného práva v rámci exekúcie), a priznáva mu výhodnejšie postavenie oproti veriteľovi, ktorý už v čase zriadenia exekučného záložného práva disponuje judikovanou pohľadávkou, a ktorú vymáha prostredníctvom exekúcie v súlade s Exekučným poriadkom.

39. Vo vzťahu k uvedenému za zásadnú otázku, s ktorou sa odvolací súd žiadnym spôsobom nevysporiadal, považoval skutočnosť, že sudcovské záložné právo zriadené zabezpečovacím opatrením nariadeným súdom nemožno vykonať skôr, ako je pohľadávka, na zabezpečenie ktorej sa sudcovské záložné právo zriaďuje právoplatne súdom priznaná (§ 343 ods. 3 CSP). Poukazujúc na účinky vyhlásenia konkurzu na základné súdne konanie v zmysle ust. § 47 ods. 1 ZKR, nastúpenie ktorých vylučuje, aby sa stala pohľadávka, na zabezpečenie ktorej bolo sudcovské záložné právo zriadené judikovanou (právoplatne súdne priznanou) v dôsledku, čoho sa sudcovské záložné právo stáva bez ďalšieho nevykonateľné. Dovolateľ má za to, že s touto zásadnou otázkou sa odvolací súd v tomto súdnom konaní žiadnym spôsobom nevysporiadal.

40. Mal za to, že pripustením záveru, že zabezpečovacie opatrenie možno presadiť aj mimo individuálnej exekúcie, ktorá je predpokladaná už samotným ustanovením CSP, a to v rámci generálneho uspokojovania veriteľov v konkurznom konaní, by došlo k nastoleniu neželateľného stavu, kedy by o

majetku podliehajúceho konkurznej podstate úpadcu rozhodoval aj iný súd, odlišný od príslušného konkurzného súdu, rozhodnutia ktorého vydané v rámci základného súdneho konania by mali účinky voči všetkým konkurzným veriteľom v danom konkurznom konaní.

41. Zároveň podľa dovolateľa je nevyhnutné vysporiadať sa s právnou otázkou vykonateľnosti pohľadávky prihlásenej do konkurzného konania ako zabezpečenej pohľadávky so zabezpečovacím právom na základe súdom zriadeného zabezpečovacieho opatrenia v prípade, kedy pohľadávka v danom okamihu ešte nebola súdom právoplatne priznaná. Zabezpečovacie opatrenie by v čase prihlásenia pohľadávky do konkurzného konania existovalo a priznávalo by sa mu charakter zabezpečovacieho práva podľa ust. § 8 ZKR, avšak veriteľ by v danom čase nedisponoval právoplatným rozhodnutím súdu o priznaní pohľadávky (a teda by nedisponoval judikovanou pohľadávkou, ktorá má byť takýmto opatrením zabezpečená), v dôsledku čoho by bolo sudcovské záložné právo nevykonateľné (§ 343 ods. 3 CSP). Existenciu právoplatne priznanej pohľadávky súdom zákon predpokladá až pri výkone záložného práva, nie pri zriadení záložného práva, v dôsledku čoho vyvstáva otázka osudu záložného práva v prípade absencie právoplatného rozhodnutia súdu o priznaní pohľadávky. S predmetnou otázkou sa odvolací súd v rámci rozsudku rovnako žiadnym spôsobom nevysporiadal. Zdôraznil, že po vyhlásení konkurzu na majetok dlžníka nemožno zo strany veriteľa iniciovať konanie, na základe ktorého by mohlo dôjsť k právoplatnému priznaniu pohľadávky súdom, v dôsledku čoho by nemohol veriteľ právoplatným rozhodnutím súdu o priznaní pohľadávky disponovať ani dodatočne. Podľa dovolateľa by tak došlo k zvýhodneniu veriteľa, ktorý disponuje výlučne len zabezpečovacím opatrením a nejudikovanou pohľadávkou a s ktorým by bolo spojené právo na prednostné uspokojenie pohľadávky oproti nezabezpečeným veriteľom, ktorí síce disponujú judikovanou pohľadávkou, avšak neiniciovali zriadenie sudcovského záložného práva v základnom konaní.

42. Dovolateľ ďalej považoval za nevyhnutné vysporiadať sa s právnou otázkou procesu vymáhania pohľadávky zo strany veriteľa, ktorý by disponoval záložným právom zriadeným zabezpečovacím opatrením súdu, avšak následne by nepristúpil k naplneniu jediného účelu zriadeného zabezpečovacieho opatrenia - k výkonu práva prostredníctvom exekúcie tak, ako to predpokladá ustanovenie § 343 CSP, pričom svoje výhodnejšie postavenie by využil až v prípade vyhlásenia na konkurzu na majetok dlžníka prihlásením si zabezpečenej pohľadávky, čím by sa zvýhodnil na úkor ostatných konkurzných veriteľov, a to najmä voči veriteľom, ktorí svoje súdom priznané pohľadávky aktívne vymáhajú v exekúcii a disponujú exekučným záložným právom. Veriteľ by tak napriek jeho pasivite vo výkone záložného práva a neuskutočením úkonov smerujúcich k vymáhaniu pohľadávky prostredníctvom exekúcie, nanajvýš v prípade, ak by ani nedisponoval rozhodnutím súdu, ktorým by bola pohľadávka právoplatne priznaná a judikovaná, disponoval výhodnejším postavením v konkurznom konaní a súčasne aj právom na prioritné uspokojenie svojich pohľadávok z oddelenej konkurznej podstaty, ktoré možno stotožniť s postavením zabezpečeného veriteľa, ktorý disponuje zabezpečenou pohľadávkou na základe písomnej zmluvy medzi veriteľom a dlžníkom, a teda záložným právom, ktorý predstavuje hmotnoprávny inštitút, a ktoré sa pre účely konkurzného konania považuje za zabezpečovacie právo podľa ustanovenia § 8 ZKR.

43. Namietal, že akceptáciou predmetného záveru by mohol byť vytvorený priestor situáciám, v rámci ktorých by dlžník v dôsledku jeho cieľovej procesnej pasivity voči vybraným veriteľom mohol neoprávnene zasiahnuť do majetkovej podstaty a jej distribúcie medzi veriteľov v súlade s pravidlami kolektívneho uspokojovania konkurzných veriteľov ako aj nezákonne ovplyvniť celkový priebeh konkurzného konania, a to v záujme neoprávnene zvýhodniť niektorého zo svojich veriteľov. V dôsledku prijatia takéhoto záveru by mohol byť poskytnutý priestor pre spoločné konanie veriteľa a dlžníka na základe ich vzájomnej dohody, ktoré by mohlo mať výlučne charakter špekulatívneho konania, za účelom získania výhodnejšieho postavenia a prednostného uspokojenia pohľadávok v rámci konkurzu, čím by mohlo dochádzať k zneužitiu súdnej ochrany.

44. Dovolateľ na záver uviedol, že rozsudok odvolacieho súdu považuje čo do právneho posúdenia veci za nesprávny v právnej otázke posúdenia atribútov sudcovského záložného práva zriadeného zabezpečovacím opatrením nariadeným súdom v základnom súdnom konaní ako zabezpečovacieho práva podľa ust. § 8 ZKR pre účely konkurzu. Dovolateľ je presvedčený, že zabezpečovacie opatrenie

nariadené v civilnom sporovom konaní nie je zabezpečovacím právom podľa ust. § 8 ZKR, keď ani len sčasti nenaplnia čo i len základné aspekty nevyhnutné pre jeho zaradenie pod danú definíciu zabezpečovacích práv v konkurznom konaní.

45. K dovolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca uvádzajúc, že záložné právo zriadené zabezpečovacím opatrením je zabezpečovacím právom v zmysle § 8 ZKR, na základe čoho žalobcovi v prislúcha postavenie zabezpečeného veriteľa v konkurznom konaní vedenom na majetok žalovaného. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky navrhol, aby dovolanie žalovaného zamietol ako nedôvodné a zároveň priznal žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v celom rozsahu.

46. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je prípustné, avšak nie je dôvodné a je potrebné ho zamietnuť (§ 448 CSP).

47. Dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP predpokladá, že právnu otázku dovolací súd doposiaľ neriešil a je tu daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita takúto otázku (t. j. právne posúdenie veci odvolacím súdom, s ktorým dovolateľ nesúhlasí) vyriešil. Zároveň platí, že právna otázka, ktorú má dovolací súd vo svojom rozhodnutí riešiť, musí byť rozhodujúca (kľúčová) pre rozhodnutie vo veci samej. To znamená, že dovolací súd nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv na meritórne rozhodnutie, a ani akademické otázky, ktoré nemajú vôbec súvis s rozhodovaným sporom. To znamená, že musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním, teda o právnu otázku rozhodujúcu pre rozhodnutie vo veci samej. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/189/2018 z 26. marca 2019).

48. Posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery prichádza do úvahy až vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné (viď R 54/2012 a rozhodnutia NS SR sp. zn. 1Cdo/62/2010, sp. zn. 2Cdo/97/2010, sp. zn. 4Cdo/68/2011, sp. zn. 7Cdo/17/2013).

49. Z dovolania vyplýva, že dovolateľ za dovolacím súdom doposiaľ nevyriešenú právnu otázku považoval vyriešenie otázky charakteru, povahy a tiež uplatniteľnosti záložného práva zriadeného súdnym rozhodnutím, na základe zabezpečovacieho opatrenia vydaného podľa § 343 CSP (sudcovské záložné právo) vo vzťahu k ust. § 8 ZKR, a teda či zabezpečenie peňažnej pohľadávky (sudcovským) záložným právom zriadeným zabezpečovacím opatrením súdu patrí (pre účely konkurzu) pod zabezpečovacie právo podľa § 8 ZKR, a následne či takejto pohľadávke veriteľa je možné priznať v konkurze povahu pohľadávky zabezpečenej.

50. Podľa § 343 ods. 1 CSP, zabezpečovacím opatrením môže súd zriadiť záložné právo na veciach, právach alebo na iných majetkových hodnotách dlžníka na zabezpečenie peňažnej pohľadávky veriteľa, ak je obava, že exekúcia bude ohrozená. Záložné právo sa zriaďuje vydaním uznesenia o zabezpečovacom opatrení. Záložné právo vzniká zápisom do príslušného registra. (ods.2) Výkon záložného práva môže nastať až po tom, ako bola pohľadávka právoplatne priznaná súdnym rozhodnutím. (ods. 3)

51. Podľa § 8 ZKR, zabezpečovacím právom sa na účely tohto zákona rozumie záložné právo, zádržné právo, zabezpečovací prevod práva a zabezpečovací prevod pohľadávky vrátane iných práv, ktoré majú podobný obsah a účinky. Pohľadávka zabezpečená zabezpečovacím právom sa na účely tohto zákona považuje do výšky jej zabezpečenia za zabezpečenú pohľadávku.

52. Podľa § 151a OZ, záložné právo slúži na zabezpečenie pohľadávky a jej príslušenstva tým, že záložného veriteľa oprávňuje uspokojiť sa alebo domáhať sa uspokojenia pohľadávky z predmetu záložného práva (ďalej len „záloh“), ak pohľadávka nie je riadne a včas splnená.

53. Podľa § 151b ods. 1 OZ, záložné právo sa zriaďuje písomnou zmluvou, schválenou dohodou dedičov o vyporiadaní dedičstva, rozhodnutím súdu alebo správneho orgánu, alebo zákonom. Zmluva o zriadení záložného práva na hnutelnú vec sa nemusí uzatvoriť v písomnej forme, ak záložné právo vzniká odovzdaním veci podľa tohto zákona.

54. Pri posudzovaní právnej otázky, či záložné právo zriadené zabezpečovacím opatrením súdu podľa § 343 CSP naplnia znaky zabezpečovacieho práva v zmysle § 8 ZKR, je nevyhnutné striktne rozlišovať medzi procesnou povahou nástroja, prostredníctvom ktorého dochádza k jeho zriadeniu, a právnou povahou samotného záložného práva ako vecného práva k cudzej veci. Dovolacia argumentácia, ktorá stavia na zjednodušujúcej téze o výlučne procesnoprávnom charaktere sudcovského záložného práva a z tejto tézy následne vyvodzuje jeho neakceptovateľnosť v konkurznom konaní, sa v tomto ohľade javí ako metodologicky nedôsledná a v konečnom dôsledku neudržateľná v systematike platného práva.

55. Východiskom právneho posúdenia musí byť ustanovenie § 151b ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktoré rozhodnutie súdu výslovne uvádza ako jeden zo samostatných a rovnocenných titulov vzniku záložného práva. Tým zákonodarcu jednoznačne deklaruje, že záložné právo zriadené rozhodnutím súdu je hmotnoprávnym inštitútom, ktorý nie je hierarchicky ani kvalitatívne podradený záložnému právu zriadenému zmluvou, rozhodnutím správneho orgánu alebo priamo zo zákona. Skutočnosť, že konkrétny spôsob realizácie tohto titulu je upravený procesným predpisom, nemôže sama osebe viesť k záveru o procesnej povahe samotného vecného práva. Procesný predpis v takom prípade plní len funkciu normatívneho rámca, prostredníctvom ktorého dochádza k autoritatívnemu vzniku hmotnoprávneho vzťahu.

56. Dovolateľ správne poukazuje na absenciu vôle dlžníka pri vzniku sudcovského záložného práva, avšak tomuto znaku pripisuje význam, ktorý mu právny poriadok nepriznáva. Absencia konsenzu záložcu je relevantná len z hľadiska rozlíšenia medzi zmluvným a nezmluvným spôsobom vzniku záložného práva, nie však z hľadiska jeho hmotnoprávnej kvalifikácie. Právny poriadok pozná viacero foriem záložných práv, ktoré vznikajú bez prejavu vôle dlžníka a napriek tomu nepochybne zakladajú postavenie zabezpečeného veriteľa, čo platí osobitne pre daňové záložné právo, zákonné záložné práva alebo záložné práva vznikajúce rozhodnutím orgánu verejnej moci. Samotná absencia vôle dlžníka preto nemôže byť argumentom proti aplikovateľnosti § 8 ZKR.

57. Ťažisko dovolacej argumentácie spočíva v snahe prirovnať sudcovské záložné právo k exekučnému záložnému právu a vyvodiť z tejto analógie ich spoločný osud v konkurze. Táto komparácia však nezohľadňuje zásadné konštrukčné rozdiely medzi oboma inštitútmi. Exekučné záložné právo je imanentnou súčasťou konkrétneho exekučného konania, vzniká výlučne na vykonateľnú pohľadávku, jeho existencia je funkčne aj časovo viazaná na trvanie exekúcie a jeho zánik je zákonom výslovne spojený so zastavením exekučného konania. Sudcovské záložné právo naproti tomu nie je viazané na existenciu exekučného konania ani na právoplatné rozhodnutie vo veci samej, môže zabezpečovať aj pohľadávku, ktorá ešte nebola judikovaná, vzniká zápisom do katastra nehnuteľností s účinkami erga omnes a jeho zánik nie je viazaný na procesný osud iného konania, ale len na zákonom predvídané hmotnoprávne skutočnosti. Z týchto dôvodov nemožno medzi sudcovským a exekučným záložným právom vytvárať plnohodnotnú analógiu, ktorá by odôvodňovala ich rovnaké posúdenie v konkurze.

58. Argumentácia dovolateľa, opierajúca sa o rozhodnutie ústavného súdu, ktoré zdôrazňuje, že účelom zabezpečovacieho opatrenia je ochrana postavenia veriteľa v budúcej exekúcii, je vo svojej východiskovej časti správna, avšak neúplná. Účel zabezpečovacieho opatrenia ako procesného inštitútu nemožno mechanicky zamieňať s právnymi účinkami záložného práva, ktoré jeho nariadením vzniká. Skutočnosť, že zákonodarcu viaže možnosť nariadenia zabezpečovacieho opatrenia na existenciu obavy z ohrozenia exekúcie, neznamená, že samotné záložné právo je právne determinované výlučne týmto

účelom ani že jeho existencia je podmienená trvaním tejto obavy. Judikatúra ústavného súdu, na ktorú dovolateľ poukazuje, sa sústreďuje na výklad podmienok nariadenia zabezpečovacieho opatrenia, nie na otázku jeho účinkov v konkurznom konaní, a preto z nej nemožno vyvodiť záver o automatickom vylúčení sudcovského záložného práva z režimu § 8 ZKR.

59. Osobitnú pozornosť si vyžaduje komparácia sudcovského záložného práva s daňovým záložným právom, ktorú dovolateľ odmieta s poukazom na verejnoprávny charakter daňových vzťahov. Tento argument však naráža na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, najmä na rozhodnutie sp. zn. IObdo/34/2018, v ktorom dovolací súd jednoznačne vyslovil, že procesný charakter predpisu upravujúceho vznik daňového záložného práva nebráni jeho hmotnoprávnej povahe a jeho kvalifikácii ako zabezpečovacieho práva v konkurze. Rozhodujúcimi kritériami boli skutočnosť, že daňové záložné právo vzniká nezávisle od exekučného konania, trvá aj po vyhlásení konkurzu a jeho účinky nie sú ex lege anulované konkurzným konaním. Tieto znaky pritom v podstatných rysoch zodpovedajú aj sudcovskému záložnému právu, čo robí túto analógiu materiálne presvedčivejšou než analógia s exekučným záložným právom.

60. Dovolacia argumentácia založená na nemeckom inštitúte Arrest a na jeho osude v insolvenčnom konaní má nepochybne komparatívnu hodnotu, avšak nemožno jej priznať normatívnu silu. Slovenský zákonodarca síce pri koncipovaní zabezpečovacieho opatrenia čerpal z nemeckej právnej úpravy, avšak neprevzal jej riešenia v oblasti insolvenčného práva. Práve naopak, explicitným zakotvením sudcovského záložného práva v Občianskom zákonníku a jeho nevylúčením z pôsobnosti § 8 ZKR zákonodarca vytvoril samostatný normatívny rámec, ktorý nemožno preklenúť odkazom na zahraničné riešenia bez opory v slovenskom práve.

61. Pokiaľ dovolateľ namieta, že priznanie účinkov sudcovského záložného práva v konkurze narušá základné princípy kolektívneho uspokojovania veriteľov a vytvára neodôvodnené zvýhodnenie určitej skupiny veriteľov, ide o argumentáciu, ktorá prekračuje rámec výkladu platného práva a presúva sa do roviny hodnotových úvah de lege ferenda. Konkurzné právo samo osebe vychádza z diferenciácie veriteľov a § 8 ZKR je jej explicitným vyjadrením. Riziká účelového alebo nespravodlivého zvýhodnenia veriteľa zákonodarca rieši prostredníctvom inštitútu odporovateľnosti právnych úkonov, nie popretím existencie zabezpečenia, ktoré platne vzniklo pred vyhlásením konkurzu.

62. Na základe uvedeného možno uzavrieť, že hoci zabezpečovacie opatrenie je procesným inštitútom a jeho nariadenie sleduje ochranu individuálneho záujmu veriteľa pred ohrozením budúcej exekúcie, záložné právo, ktoré jeho prostredníctvom vzniká, má hmotnoprávnu povahu a vykazuje všetky podstatné znaky zabezpečovacieho práva v zmysle § 8 ZKR. Vyhlásenie konkurzu má za následok obmedzenie individuálneho výkonu tohto práva, nie však jeho zánik alebo stratu kvalifikácie ako zabezpečenia. Správnym riešením de lege lata je preto priznať sudcovskému záložnému právu účinky zabezpečovacieho práva v konkurze za predpokladu, že vzniklo pred vyhlásením konkurzu a trvalo v rozhodnom čase, pričom prípadné korektívy z hľadiska spravodlivosti a parity veriteľov je potrebné uplatňovať prostredníctvom nástrojov konkurzného práva, ktoré na tento účel zákon výslovne ustanovuje.

63. Podstatou právneho problému nie je spor o osobitosť konkurzného konania ani o jeho autonómne princípy, ale otázka, či osobitný režim konkurzu môže spätne zmeniť právnu povahu už existujúceho vecného práva, ktoré vzniklo podľa všeobecnej civilnoprávnej úpravy. Práve v tomto bode je nevyhnutné presne osvetliť inštitút sudcovského záložného práva a jeho miesto v systéme súkromného práva.

64. Sudcovské záložné právo je inštitútom, ktorého procesná genéza zakrýva jeho hmotnoprávnu podstatu, no nemení ju. Je nepochybné, že jeho zriadenie je iniciované procesným návrhom a realizované rozhodnutím súdu v režime Civilného sporového poriadku. Táto skutočnosť však vypovedá výlučne o mechanizme jeho vzniku, nie o právnej povahe práva, ktoré týmto mechanizmom vzniká. Hneď okamihom zápisu do katastra nehnuteľností nadobúda sudcovské záložné právo všetky konštitutívne

znaky vecného práva: pôsobí erga omnes, viaže sa na vec a nie na osobu dlžníka, má poradie rozhodujúce pre uspokojenie a vstupuje do majetkovej sféry záložcu ako právne obmedzenie vlastníckeho práva. Tieto účinky nie sú procesné, ale čisto hmotnoprávne a sú typické pre záložné právo ako vecné právo v zmysle § 151a a nasl. Občianskeho zákonníka.

65. Rozhodujúcim normatívnym východiskom je pritom § 151b ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorý výslovne a bez rozlišovania priznáva rozhodnutiu súdu rovnakú kvalitu titulu vzniku záložného práva ako zmluve, rozhodnutiu správneho orgánu či zákonu. Z pohľadu systematiky civilného práva teda neexistuje „slabšie“ alebo „dočasnejšie“ záložné právo len preto, že vzniklo rozhodnutím súdu. Každý iný výklad by znamenal, že zákonodarca síce formálne zaradil sudcovské záložné právo medzi záložné práva, no materiálne by mu odoprel ich základné účinky, čo je interpretačne neudržateľné.

66. Vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka do tohto obrazu vstupuje ako procesná a organizačná udalosť, nie ako právny titul zániku vecných práv. Účinkom konkurzu je koncentrácia uspokojovania pohľadávok a vylúčenie individuálneho výkonu práva, nie anulácia existujúcich právnych vzťahov. Zákon o konkurze a reštrukturalizácii preto dôsledne rozlišuje medzi zákazom výkonu (najmä exekúcie) a samotnou existenciou zabezpečenia. Tam, kde zákonodarca chcel, aby určitý druh zabezpečenia vyhlásením konkurzu zanikol, urobil tak výslovne, typicky pri exekučnom záložnom práve, ktorého existencia je imanentne viazaná na konkrétne vykonávacie konanie. Absencia obdobného ustanovenia pri sudcovskom záložnom práve nemôže byť považovaná za medzeru, ale za vedomé rešpektovanie jeho vecnoprávnej povahy.

67. Z tohto pohľadu je zrejmé, že konkurzné právo nemôže spätne „prekvalifikovať“ sudcovské záložné právo na čisto procesný nástroj len preto, že jeho výkon v konkurze nie je možný individuálne. Výkon práva a existencia práva sú v súkromnom práve zásadne odlišné kategórie. Konkurz blokuje výkon, nie existenciu zabezpečenia. Ak by bolo možné z existencie zákazu výkonu odvodiť aj zánik alebo nerelevantnosť vecného práva, znamenalo by to, že konkurzné právo má retroaktívny účinok na hmotnoprávne vzťahy, čo je v rozpore so základnými zásadami právnej istoty a ochrany nadobudnutých práv.

68. Ustanovenie § 8 ZKR treba vykladať práve v tomto systematickom kontexte. Zabezpečovacie právo je v ňom definované funkčne, nie podľa pôvodu alebo spôsobu vzniku. Rozhodujúce je, či ide o právo, ktoré dáva veriteľovi nárok na uspokojenie z určitého majetku dlžníka s prednostným poradím. Sudcovské záložné právo túto funkciu nepochybne plní, pretože viaže konkrétny majetok a určuje poradie uspokojenia. Skutočnosť, že jeho realizácia v konkurze prebieha prostredníctvom oddelenej podstaty a nie prostredníctvom individuálnej exekúcie, je len dôsledkom osobitného procesného režimu konkurzu, nie dôkazom absencie zabezpečenia.

69. Námietky dovolateľa, založené na obave z narušenia parity veriteľov a zo zvýhodnenia tých, ktorí si zabezpečenie zariadili zabezpečovacím opatrením, sa pohybujú v rovine konkurznej teleológie, nie v rovine systematiky hmotného práva. Parita veriteľov v konkurze nie je absolútnou hodnotou, ale zásadou, ktorú zákonodarca vedome limituje existenciou zabezpečených veriteľov. Ak by mala byť ochrana parity dôvodom na popretie sudcovského záložného práva ako zabezpečenia, musela by sa rovnaká logika uplatniť aj voči iným nezmluvným zabezpečeniam, čo zákon zjavne nepredpokladá. Právny poriadok navyše disponuje osobitnými nástrojmi na korekciu nespravodlivých alebo účelových zvýhodnení, predovšetkým inštitútom odporovateľnosti právnych úkonov podľa § 57 a nasl. ZKR. Tieto nástroje sú systematicky určené na riešenie takýchto situácií, zatiaľ čo popretie existencie zabezpečenia by predstavovalo obchádzanie vlastnej logiky konkurzného práva.

70. Záverom možno konštatovať, že hoci konkurzné právo predstavuje osobitný procesný režim s vlastnými princípmi, nemá normatívnu silu meniť hmotnoprávnu kvalifikáciu vecných práv, ktoré vznikli podľa všeobecného civilného práva. Systematika civilného práva v tomto prípade musí prevážiť, pretože práve ona určuje, čo je a čo nie je záložným právom. Konkurzné právo na túto kvalifikáciu nadväzuje a pracuje s ňou, nie ju nanovo vytvára. Dovolací súd tak uzatvára, že správnym riešením de lege lata je priznať sudcovskému záložnému právu postavenie zabezpečovacieho práva podľa § 8 ZKR, ak vzniklo

pred vyhlásením konkurzu a v rozhodnom čase trvalo, pričom účinky konkurzu sa prejavia výlučne v spôsobe jeho realizácie, nie v popretí jeho existencie alebo právnej povahy.

71. Vzhľadom na vyššie uvedené možno uzavrieť, že v danom prípade bol správny záver odvolacieho súdu, že žalobcovi v konkurznom konaní patrí právo na uspokojenie prihlásenej pohľadávky z oddelenej podstaty a je potrebné naňho prihliadať ako na zabezpečeného veriteľa, keďže sudcovské záložné právo zriadené podľa Civilného sporového poriadku, ktoré vzniklo ešte pred vyhlásením konkurzu, a ktoré v rozhodnom čase naďalej trvalo, treba považovať za zabezpečovacie právo v zmysle § 8 zákona o konkurze.

72. Podľa § 448 CSP, dovolací súd zamietne dovolanie, ak dovolanie nie je dôvodné.

73. Dovolací súd dospel k záveru, že žalovaný nedôvodne odvolaciemu súdu vytýkal nesprávne právne posúdenie veci, teda jeho dovolanie smeruje proti vecne a právne správne rozhodnutiu odvolacieho súdu, a v súlade s § 448 CSP dovolací súd dovolanie ako nedôvodné zamietol.

74. Žalobca bol v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešný (§ 255 ods. 1 CSP), preto mu vznikol nárok na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 453 ods. 1 CSP vo väzbe na § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

75. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.